

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

Ціна примірника 25 м. Чвертьрічна передплата разом з оплатою почт. в краю 300 м; за границею разом з оплатою почт. 800 марок, поодинокі число 80 м. В Америці 2 дол. річно. Адреса Редакції і Адміністрації: Перемисьль, вул. Побереже ч. 1.

Оголошення: 70 м. за один п'ятирядковий рядок або його місце. Дрібні оголошення по 15 м від слова. — Некрологи і матрим. оголошення по 30 м. від слова. Оголош.: більшим друком платиться подвійно.

політично-економічний орган.

Перед міжнародними конференціями.

Ми є нацією, яка доперва з упадком Росії і Австрії виступила на арену міжнародної політики. Оба режими, російський і австрійський, які віками тамували наш національний розвиток, витворили в нас ідейну силу, для якої право самоозначення народів було святим, віра в слушне вирішення нашої справи побідними державами антанти незахитаною. Сі дві провідні нашої ідейної сили були тими, що велили нашим збройним силам кровавитись через чотири роки, що велили нашій дипломатії вести політику чисто українського, національно-державного інтересу, з поминенням інтересу великих держав заходу. То власне заключало в собі дипломатичну помилку, яку використовували наші противники. Інтерес є двигачом духом політики; заступати зручно інтерес, лучити його, зривати, накидувати в міру обставин є справою хисту державного мужа. Ми, очевидно, в данім випадку могли тільки лучити український інтерес з інтересом тої, чи іншої великої західної держави, в міру як інтерес тої відповідав нашому.

Наведемо тут кілька маркантних прикладів. Центральна Рада заступала przypadково, не зовсім то зручно український інтерес: вислала до Берліна дипломатичну делегацію, яка дипломатичною проворністю не могла цілком дорівняти німецькій; наслідком того був звітний хлібний договір і звітні його наслідки. Петлюра, який дуже злим графом орієнтувався на Францію, числив, що Франція остаточно визнасть Україну; інакше кажучи числив, що український інтерес дасться остаточно накинути Франції, що очевидно було нісенітницею, бо власне в інтересі Франції була відновлена велика Росія, і то великоросійська, — отже інтерес Франції виключав український інтерес. Натомість в інтересі Англії була тоді нова федеративна Росія; інтерес Англії велів навіть дати ініціативу українській дипломатії в тій справі. Петлюра однак, з огляду на право самоозначення не використав сеї нагоди, яка, сподіваємось, як і балтійські держави, так і українську довела була до повної незалежності. Фатальне заступованне українського інтересу Петлюрою кинуло його в своїх наслідках в обійми Польщі, а також Румунії, де він опять в безприкладний спосіб підіймався заступати український інтерес — все, очевидно, надармо. Інтерес Польщі в Сх. Галичині попіраний французьким, узалежнив тимчасово її положене від себе.

З повисшого бачимо, що висунене Вільсоном право самоозначення народів, сей правдивий здобуток шойно минулої світової війни, хотай в історії новочасних народів знайде без сумніву своє далекоюсягаюче пристосованне, буде однак іти в парі з політичним інтересом. Першою, що се досвідчила, була українська західна еміграція, яка оперла український західний інтерес на інтересі Англії, Канади і Америки. Се зовсім слушно, тимбільше, що через англо-американський союз англосаська раса запевнила собі провід в міжнародній політиці на довгий час. Понадто українська західна еміграція оперлася і на Союзі Народів. Українська східна еміграція в минулому році лавірувала межі

комбінацією всеукраїнського блоку, порозумінням з великоросійською еміграцією а саме з демократичним її відламом, і новою спробою з'єдинення української еміграції взагалі, за виїмком Петлюри, для евентуального збройного визволення України. Неправний Петлюра навіть по рижській договорі не міг без Польщі і Румунії жити; підсичуваний Польщею він вів кільканайцятьми сотнями повстання на Україні, а польська преса розписувалась про се велике повстання. За той час стали актуальними два інші факти: рядянська Україна і відбудова Європи.

Уряд Раковського є фактичним урядом Східної України і з тим треба числитися. Як такий виступає він самостійно в відношенню до заграниці і має там своїх представників. Полишає він вправді много до бажання, але й те не повинно бути за дуже пересудженням. Понадто обі совітські республіки опираються на найліпше зорганізованій комуністичній партії і на добре зорганізованій 3-мільйонній армії, що виключає всяку збройну концепцію проти них.

Відбудова Європи взагалі, Росії з окрема, для якої власне з'єднана в Женеві Генуєнська конференція на день 8 марта, а Вашингтонська на день 22 квітня, лучиться з визнанням обох совітських республік: великоросійської і української державами антанти і Америкою. Виключає вона рівнож всяку збройну концепцію. Визнання обох совітських республік буде заусловлене: перше признанням довгів давної Росії, друге доповненням рядянських урядів, за чим обстоює Англія і Америка; Франція обстоює навіть за признанням тими республіками верзальського трактату, що однак є сумнівним. Ясніще поставленне умов наступить на названих конференціях. Обі совітські республіки будуть — річ самозрозуміла — також ставити свої умови як: почисленне за російську армію на Заході, що стояла до диспозиції державам антанги, за матеріял пібраний підчас війни державами антанги з Росії і і.

Яке становище займе українська східна еміграція? Се побачимо незадовго. Ту скажемо лише, яке становище вона повинна зайняти. Отже українська східна еміграція, непетлюрівська повинна: перше узискати в Англії, Америці і Італії, понадто в Союзі народів згоду, щоби український рядянський уряд був доповнений українськими, на боці позистаючими партіями, інакше кажучи, щоби відбудова України відбувалась при співучасті української східної еміграції, за виїмком хіба одиниць, які з огляду на загальний український інтерес на власну руку за трубо заангажувались, друге, узискати в названих державах і Союзі Народів запоруку, що український народ в часі відбудови зможе вповні скористати з права самоозначення народів, інакше кажучи, що українська держава буде наскрізь суверенною державою з особними: заграничними заступництвами, фінансами, військом, всякого рода комунікаціями і т. д. Сі два пункти повинні бути доданими державами антанги і Америкою до условин визнання згаданих совітських республік. Федерация, якщо така з огляду на американський, чи там англійський інтерес в данім разі малаби конечно мати своє місце, не повинна в засаді переходити границі зачішно-відморного союзу.

Українська східна еміграція, тим разом допише, а тим самим направить похибки, які

передше поповнила українська східна дипломатія.

Микола Вовкунець.

Містимо цю статтю, помімо цього, що з деякими поглядами шан. автора єї засадничо не погоджуємось, — бо виходимо з заложення як завжди так і тепер, що всяка думка, яка має на меті в якийнебудь спосіб освітлити наше політичне становище повинна найти змогу дістатися до відома ширшого загалу і повинна нимже бути зрїло обдуманною. Годимось в засаді з думкою автора, що українська еміграція повинна домагатися від держав, які мають нараджуватися в Жену над відбудовою Європи, щоби одною з передумов, які мають бути предложені перед конференцією рядянським урядам, було м. і. поставленне домагання допущення укр. емігрантських кругів, як і оставшого політично безвольним населення України до співучасті у владі. Щоби, одним словом, положити кінець не так уже диктатурі пролетаріату, бо такої фактично не має а диктатурі одної партії на Україні, а допустити до співрїшаючого голосу і інші суспільні верстви, щоби на демократичних основах уладжувалось суспільне й державне життя в нашому краю.

Автор виходить імовірно з того помилкового заложення, що покликание обох радянських республік на спільні наради в Жену, було головною випливом фактичної сили Совітів. На це вказувалоб причайменице те місце в статті, де говорить про неможливість збройної концепції та про добру 3-мільйонну армію. Що Совіти фактично не є сильні, про те свідчить те незадоволенне населення, яке виявляється в безстанних повстаннях, і то в різних місцях обох совітських республік. Армія ніколи не виявила своєї боєздатности з регулярною західно-європейською армією. Вона не могла видержати напору галицької української армії. Вона уступала перед слабою польською армією, який далеко було до регулярности. Те, що совіти видержали наступу Денікіна, Врангеля і т. д. не є їх заслугою, а свідчить тільки про повну бездарність тамтих. Що їх режим держиться так довго в корінній Росії, це завдячують вони пасивности московської нації та китайським наємним військам, а на Україні московським салдатам та зручно веденій всеросійській патріотичній агітації. Не сила Совітів привело до західні держави до покликання їх на наради. Цього доказом є факт, що покликание наступило саме в час найбільшого економічного упадку Совітів, в час повного господарчого розвалу, коли на посміховище в усіх соціальних експериментів, як їх наслідки царюють всевладно голод і пошести. Оружна концепція згл. мілітарна інтервенція всіх держав заходу все була і є можлива до переведення. Але вона сама по собі не має цілі. Перш усього позволилаб большевикам вдарити в патріотичні почування, по друге большевизм як соціальний експеримент повинен сам в собі по думці західних держав заломатися. Побитий чужою абровою вбере на себе одіж мученика і житиме з нимбом слави в масах. Спроби Денікіна і т. д. були справді попірані союзниками, але тут руководила ними думка, що російський народ сам вилічиться. Це однак не вдалося. Голод і економічна криза приспїщили Каноссу большевиків. Большевики мусіли ужити всіх своїх впливів, щоби добитись до цього запрошення на конференцію. Тепер остається для них спосібність відступити з честю без оконечної дискредитації свого суспільного ідеалу. Европа, яка сама переживає економічну кризу, згоджується на це ще й з тої причини, що всяка інша розвязка справи потягає за собою тільки продовженне безмірних терпінь мас. Як добрий лікар, старається Европа очистити загноєну рану.

Тут однак укр. суспільність а з окрема укр. еміграція, так з огляду на свій національний інтерес, як також і з огляду на високогуманні ідеали, які покликають до життя генуєнську конференцію, — повинні звернути увагу всім, що неполадженне справедливих домагань укр. народу вплине дуже відємно на успіх конференції. Східно-європейська рана гноїтиме далі, а політична атмосфера не прочиститься помімо усіх зусиль. З другої-ж сторони не прочистять її й большевики своїм урядом Раковського, бо мали на це чотири роки часу, а не прочистили. — Редакція.

До Українського Громадянства!

Репартиовані вертають! По всіх часописах читається страшні описи їх неволі. Нагі і голодні вертають з України голоду! Між ними велике число українського галицького населення, яке по волі неволі в наслідок воєнних випадків найшлося поза межами Галичини! Між вертаючими найбільшій є українські діти. Вертає їх тисячі — се дрібна решта — бо інші вже не побачуть рідної землі! Померли на широких степах України, в мурах Москви — зимні Сибірі! Перейшли вони існуючий тепер кордон і тиняються по всіляких бараках, залізничних вагонах і місто рідної хати, бачуть, як тиф забирає останки з тих колись щасливих дітей. Головна Управа Українського Кравового Товариства охорони дітей і опіки над молодістю у Львові рішили зайнятися долею повертаючих дітей. Ми рішилися на велике діло — переняти сотки і тисячі наших повертаючих дітей і сиріт. Ми беремо на себе обов'язок відшукати батьків і родини сиріт; по можливості віддати їх родинам і кривим, а решту примістити по захистах. Ми рішилися на це у тім глибокій переконанню, що се мусіли зробити, бо ходить о українські діти і сироти, котрим українське Громадянство мусить заступити батьків і опікунів. Ми мусимо примістити, убрати, годувати і розсилати по цілім краю сотки-тисячі дітей. На те треба, мільйонів і десятки мільйонів. Розуміючи вагу справи Управа митрополіто-столових дібр охотно відступила на поміщення дітей митрополіто-столових дібр у Львові. Найкращий льокаль віддано на приміщення тих нещасних жертв війни. Нехай за тим приміром піде весь край! З повним довірям звертаємося до українського громадянства з прозьбою о збірці і жертви на річ сих найбільшій з бідних. Жертви в грошах проситься слати на нашу книжочку щадничу Тов. „Дністер“; жертви в артикулах поживи до управи захисту в митрополіто-столових дібр у Львові, площа св. Юра. За Головний Виділ: „Українського Товариства охорони дітей і опіки над молодістю у Львові“ вул. Домініканська 11/І. М. Каратницький вр., президент. Др. Ст. Старосольський вр. секретар.

Папа Пій XI.

В Римі вибрано нового Папу. Став ним кардинал Ратті, котрий прийняв імя: Пій XI. Нововибраний Святійший Отець є Італійцем і звівши нашому громадянству з часописів, бо був від р. 1918 до недавня заступником Ватикану (папським нунцієм) у Варшаві. І саме тому польські часописи вже наперед підсують нововибраному Папі сторонність, т. є. що він буде стояти по стороні Поляків супроти Українців і Литовців. Цю думку зовсім отверто висловлює краківський „Час“, причім накидується на нашого Митр. Шептицького, а також на вченого теолога о. Пальмієрі і саського князя о. Макса, котрі завжди справедливо ставились до Українців. Нетакт польського часопису очевидний. Ми думаємо, що Святійший Отець повинен бути наскрізь справедливим супроти всіх вірних, а з особливою прихильністю повинен відноситися до всіх поневоленних народів. Сподіємось, що таким буде і нововибраний Папа Пій XI. Про його відношення до української гр. кат. Церкви в часі його побуту у Варшаві не хочемо писати, бо що минуло, не вернеться, а зрештою гр. кат. Церква не належала до його кругу ділання і наші Єпископи у всіх справах, що дотичать нашої Церкви, відносились і відносяться впрост до Риму, поминаючи варшавську нунціатуру, бо Рим ніяким актом не приділив нашої Церкви до кругу ділання варшавського нунція тай не міг цього зробити, доки правно-державне становище Сх. Галичини ще не вирішене.

При виборі Папи відбулось кілька разів голосування. Це свідчить, що думки голосуючих кардиналів були поділені. Безперечно входили тут в гру і противенства політичні. А це знов свідчить, що кожний Папа має і вплив політичний і саме цей вплив політичний рекламують польські часописи виключно для Поляків і польської держави. І тому ці часописи вже тепер стараються українське гр. кат. духовенство, від Митрополита почавши, обкидати болотом, покликаючись на опінію в пастирських листі з р. 1916 Еп. Хомишина, котрий заявив тамже: „В часі інвазії руський народ не зміг стояти на сторожі свого високого післанництва, яке повірило йому велике Провідіння“. Як

бачимо, польські політики знайшли собі помічника в Єпископі Хомишині при очернюванні нашого народу. Щасте лише в тім, що слів „Еп. Хомишина“ серйозно ніхто не бере, бо ж звівши річ, що Еп. Хомишин не рахується ніколи зі словами. Знають теж всі міродайні чинники, що Єпископ Хомишин в р. 1914 втік з своєї дієцезії „страха ради“, та що у Відні в папській нунціатурі дали йому науку, що добрий пастир ніколи не покидає свого стада. Тому треба сподіватись, що і нововибраний Святійший Отець буде прислухуватись радше голосови Митр. Шептицького як голосови Еп. Хомишина, котрого слова пастирського листу можна зовсім справедливо так парадфразувати: „В часі інвазії станиславівський владика Хомишин не зміг стояти на сторожі свого високого післанництва, яке повірило йому велике Провідіння.“

Протест.

Іменем членів перемиської філії „Учительської Громади“, зібраних на сходинах дня 11 лютого, підписані підносять прилюдний протест проти нечуваного в культурному світі поведіння тутешніх поліційних органів, які дня 8 ц. м. з уоруженими жовнірами увійшли в часі науки до тутешньої української гімназії в цілі арештування учеників, які буцімто мали допуститись дня 13/1 і 4/2 збещення знамени Польської Держави. Полишаючи усталенне! вини арештованих учеників Судові, до якого об'єктивності і справедливості маємо повне довіре, констатуємо тут незаперечний факт, що арештування учеників саме в будинку гімназії не було подиктоване ніякою невідпертою konieczністю, що органи поліційні прийшли до гімназії само-званчо без наказу арештування з боку Суду або принайменче Команди Поліції, і щойно на домагання Дирекції гімназії такий документ з Команди Поліції принесли. Поява поліційних органів в гімназії в цілі арештування учеників в залуці з визиваючим тоном, якого при цьому акті уживано є знеславленням місця посвяченого науці, є поставленнем школи на одному рівені з шинковнею або злодійською норою, де уладжування облави на підозрілі індивідуа є цілком на місці. „Учительська Громада“ в Перемислі вносить проти того відповідне представлення до компетентних властей, а поведенне органів поліційних піддає покищо під осуд української і польської суспільности. —

Роман Гамчикевич. Др. Володимир Загайкевич, Теодор Поліха, Михайло Федевич.

Дня 8 с. м. увійшла поліція до будинку укр. гімназії в Перемишлі, арештувала 4 учеників, Українців. Арештовані Ясеницький Ярослав з кл. VII., Фейв Стефан з кл. VIII., Волощак Роман з кл. VII., Чижович Волод. з кл. VII., Білий Павло з кл. VII. Іх скуто як звичайних злочинців і поведено до арештів за саме підозріння, що вони захляпали державне знамя на укр. гімназії. Доказів їх вини не має. Пригадуємо нашим читачам подію з самбірської гімназії, де ученики Поляки самі написали на таблиці „Смерть вам Ляхи“, щоби тим способом спровокувати покаранне учеників Українців. Такий це „spólny dach“!!!

Редакція.

Східна Галичина.

Польські часописи доносять, що український радянський уряд в Харкові видав приказ всім урядам, щоби вони в ніякому разі не вважали мешканців Сх. Галичини польськими громадянами, бо Сх. Галичина не є частиною Польщі, яка входила в Польщу на підставі мирового трактату, заключеного з тою державою, до котрої належала Сх. Галичина перед р. 1914. Вправді Найвища Рада дозволила Польщі аж до дальшого її зарядження окупувати Сх. Галичину, але постанови Найвищої Ради не мають жадної правної сили для уряду радянської України, бо радянська Україна не признає Найвищої Ради. А колиб радянський уряд і признав Найвищу Раду правною інституцією то окупація Сх. Галичини Польщею на приказ Найвищої Ради ще не означає, що Сх. Галичина належить до Польщі. Тому уряд радянської України забороняє мешканцям Сх. Галичини видавати документи яко громадянам польської держави, а натомість каже видавати їм документи, в яких має бути виразно зазначено, що вони є громадянами Галичини. — Цей розпорядок розгнівав польські газети і вони нарікають, що большевики нарушують риський договір яким нібито прилучено Сх. Галичину до Польщі.

Про Сх. Галичину останніми часами написав англійський прблцист Дільон статтю, в якій звертає увагу на цей край, домагаючись вирішення

правно-державного становища цього краю. Коли це не станеться як найскорше, то Сх. Галичина буде тим краєм, звідки вийде найблизче закороченне мира в Європі. Часописи зазначають, що Дільон є визначним і розумним політиком, та що з його думкою дуже рахується англійський уряд.

Целібат.

Наша Редакція дістала і дістає багато дописів з приводу наших статей про насильне і безправне введенне целібату в станиславівській дієцезії. Ці дописи, це або звичайні протести з порадою, яких середників хопитись, щоби ударемнити „реформи“, або довші еляборати, які доповнюють те, що ми сказали в наших редакційних статтях. Зазначаємо, що забрали голос найповажніші священники-діячі, що вже посивіли на службі церкві і народові і оден з них ужив навіть дуже підходячого псевдоніму „Останній з могоканів“. На жаль не можемо їх імени виявити, щоби не стягнути на них переслідувань. Замітна між ними одна допись, яка доторкається ще й інших реформ в обряді, накидуваних Еп. Григорієм. Цю допись помістимо в однім з найблизчих чисел „Укр. Гол.“. Всі майже дописи подають раду, щоби наша молодь солідарно не вступала до станиславівського духовного семинара, а деякі знов покликаючись на розпорядок в посліднім числі урядового „Вістника Стан. Еп.“, яким Еп. Хомишин наложив знов — з ряду четвертий — щорічний 2-мільоновий податок (по 2м. від душі) на удержанне дух. семинара — радять відмовити солідарно цього податку до часу, доки Еп. Хомишин не перейде над целібатом до дневного порядку так, як це сталось з реформою календаря. Є ще й інші поради, а всі вони є свідомі, що в станиславівській дієцезії кипить, що незрілі реформи Преосв. Григорія більше шкодять нашій церкві як ворожі затії. Та до цього ще вернемо. Замітна річ, що 30% дописів походить від селян, які дуже виступають проти целібату.

Кілька дописів радять вносити протести проти целібату до вищих церковних інстанцій, одні впрост до Риму, другі до нунціатури в Варшаві. На іншим місці нижнього числа зазначено, що варшавська нунціатура не є для нас інстанцією, зрештою ця справа вимагає ще вияснення, хто покликаний вносити ті протести? Заки заберемо голос в тій справі, просимо наших читачів висловити нам письменно свої думки.

Надійшло теж 5 писем від прихильників целібату. Автор одного письма конче хотівби знати імя автора статті про целібат(!). Заявляємо йому, що за тогу статтю Редакція бере на себе одвічальність. Друге письмо професора теології і віцектора сем. дух. о. Дра А. Б. писане в такім тоні, що не заслугоє на відповідь. Відповідати-ж в тім самім тоні не годиться нам. Видко — наука не пішла в ліс бо ми одержали і допись питомців станиславівського дух. семинара проти целібату, в яким молоді люди не вміють панувати над своїми нервами... Оправдує їх хіба молодість і дізнана кривда. За те дістали ми поважний довгий еляборат за целібатом Всечн. о. Дра Івана Лятишевського і о. Панька Городецького з Жураків. Пятій допис короткий — розв'язує проблем радикально... Автор його заявляє, що не буде читати „Укр. Голосу“...

Із судової салі.

Дня 6. лютого ц. р. відбулась перед Окружним Судом в Перемишлі карна розправа проти Юрїєви Апульської і С. Гронської, б. урядників українського державного Секретаріату в Яворові обжалованим за це, що в часі відвороту українських військ з Яворова в марті 1919 р. мали для своєї користі забрати коні, які полишила австрійська будівляна Експозитура і реїонова Команда в Яворові. Справа тягнулася вже 3 літа і обжаловані не могли бути прийняті до служби і найшлися в останній нужді.

При розправі виказалось, що обжаловані на приказ своїх властей, які зарядили евакуацію уряду і урядників в Яворові, діставши до диспозиції згадані вище коні, як підводи змушені були виїхати ними з Яворова. В наслідок цього увільнив Суд обжалованих від всякої вини і кари. Обжалованих боронив Др. Роман Секела, адвокат в Перемишлі.

Сирота по овященню, особа в старшій віці, що гине з голоду і холоду просить сею дорогою о поміч. Ласкаві датки милосерних сердець приймає Адм. „Укр. Гол.“.

† Йосифа з Арданів Гайдукевич вдова по о. Володимирі, парохів в Яксманічах померла в Перемишлі дня 8/ІІ. 1922 в 54 р. життя.

Ляктодерма і Мусідора

чудові средства до плекання шкіри
— на лиці і тілі, —
— всюди можна купити

ЗАВЕДЕННЯ ХЕМІЧНІ
„Лякоон“ Ска
— з обм. пор. у Львові, Лядого 6.

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

Конференція в Генуї не дає спокою французьким політикам. Боятися вони, щоби Німці і большевики не вивели їх в поле, бо постанови в Канн, які є передумовою конференції можна сяк і так толкувати. І так постанови в Канн говорить, що кождий народ має право завести в своїй державі такий політичний лад, який уважає корисним. Очевидно відносилось це до большевиків: тою формулою коаліція признавала большевицький лад, щоби допустити їх до конференції в Генуї. Але Французи боятися, що та сама формула може бути використана також Німцями, котрі можуть покликати на престол Гогенцолернів, кажучи, що це корисне для Німеччини. Крім того хоче Франція мати задоволення, що конференція в Генуї не позбавить її тих користей, які здобула версальським договором. Це все спонукало Францію домагатись відложення речинця конференції. Але Англія на те не годиться і Льюїс Джордж затовів, що конференція відбудеться 8. марта.

Англія постановила визнати незалежність Єгипту, застерігаючи собі право на деяких важних місцях держати військо, яке забезпечувало вільну дорогу її кораблям до Індії. Внаслідок тої постанови англійський уряд випустив на волю єгипетських патріотів, котрих арештовано за те, що вони видали до єгипетського народу маніфест, яким зивали до скинення силою англійського панування. Англійський уряд дав теж дозвіл на друкування тих газет, які були закриті за те, що виступали ворожо проти англійського уряду.

Америка повідомила, що не возьме участі в конференції в Генуї. Вона не погоджується з захланною політикою Франції, яка бажає вогнем і мечем панувати над європейськими народами.

Австрія тішиться, бо Англія обіцяла їй позичити 2 мільони фунтів штерлінгів. Це має вартість 60 мільярдів австр. корон, тож Австрія сподіється при помочи цих грошей уникнути банкруцтва та забезпечити своєму краю хліб в часі передовку.

Німеччина пережила минулого тижня великий страйк залізничників. Увесь рух залізничний був спинений на кілька днів. Та коли залізничний страйк в інших краях може потривати й довше, то в Німеччині вже оден день страйку дається добре в знаки. Тут багато великих міст і вони потребують правильного довозу харчів, опалу і тощо. Тому то страйк грозив голодом всім містам. Але уряд німецький постановив переломити страйк і це йому вдалось. Замітне, що й соціалісти виступили також проти страйкарів.

Виленський „сойм“, зложений з самих Поляків готовиться проголосити злуку Виленщини з Польщею. В своїй ухвалі каже він, що зриває всі правно-державні звязи, які силою накинено Виленщині російською державою, відмовляє Литві прав до Виленщини і «в імя Всемогучого Бога та вільною і загальною волею людности» прилучує цю землю до Польщі. Яка це «вільна і загальна воля» — це видно з того, що в «соймі» нема ані одного Білорусина, Литовця і Жида, хоч ті три народи в подавляючій більшості заселяють Виленщину. Але «чоловік стріляє а Бог кулі носить». Таке і з цєю «ухвалою». Лишиться вона на папері, як багато інших. Гріх тільки зивати імя Господне надаремно.

Арешти визначних Білорусинів, і Литовців у Вильні викликали велике обурення в цілм культурнім світі. Поширюване брехні, що арештовані є большевиками, осмішило тільки панків. Це зрозуміли вже і в Варшаві і польський уряд ушмінув польських можновладців у Вильні, щоби не робили дурниць. Але тимчасом змішався в ту справу Союз Народів і вислав свого відпоручника до Вильні, щоби розслідів справу на місці. Також Союз Народів, рішив і надалі задержати у Виленщині свою комісію контролю, набравши переконання, що не можна без контролю віддавати Білорусинів, Литовців і Жидів Полякам на поталу. А які наміри виленських Поляків супроти Білорусинів, це видно з заяви правителя Виленщини, Мейштовича. Він до представника «Робітничого Союзу» сказав таке про Білорусинів: «Ми Поляки не допустимо на польській (!?) землі зміцнитися білоруському рухови. Білорусія самою історією призначена бути мостом для поширення Польщі на сході Білорусини мусять бути перетворені на польський нарід. Це присуд історії і ми мусимо його виконати». От і маєте „za naszą i waszą wolność“.

ВСЯЧИНА.

З тим числом висилаємо П. Т. Читачам чени У. П. Т., яке має на цілі виховати будуче покоління працівників для нашої батьківщини. Завдання це велике, але можна його тільки тоді виконати, коли суспільність зрозуміє вагу хвилі і не дасть змарнуватися ні одному чекови.

З кругів духовенства надіслано нам отсі інформації для душпастирського клиру: Закон про „данину“ не може відноситися до ерекціональних ґрунтів для слідуєчих причин:

1. Душпастирі не є власниками ерекціональних ґрунтів ані їх даремними ужитковцями.
2. Душпастирі є відплатними ужитковцями згаданих ґрунтів з титулу призначеної їм службової дотації за повнення душпастирських обовязків під назвою конґруї, котрої часть становить чистий катастр. дохід згаданих ґрунтів. Таких ужитковців узнає закон про данину за працівників, які ужиткують з ґрунтів титулом урядового вивіновання. Доказом сего факт, що бракуючу решту доходу з сих ґрунтів побирають священники з державної каси яко додаток до конґруї. Дохід з ерекціональних ґрунтів є одною частю платні (конґруї) священника, яка не підлягає оплаті данини — подібно як ґрунт відданий лісничим, гайовим і т. п., для яких закон признає увільнення від данини (§. 12 вик. роз.) Призначена конґруа є мінімум егзистенції душпастиря і не може бути під ніяким титулом зменшеною.
3. Видаток на сплату податку з ерекціональних ґрунтів є в парохіяльній фасії почислений в рубриці „видатки“, проте сей податок в цілости покриває фонд релігійний а де душпастир зі свого приватного майна. До плачення отже данини бувби обовязаний хіба релігійний фонд.
4. До продажі найменшої часті ерекціонального ґрунту мусить бути дозвіл духовних і адміністраційних властей. Самі душпастирі не моглиби на річ „данини“ позбувати хотьби і найменшої часті ерекціонального ґрунту.
5. В законі о данині нема згадки о ерекціональних ґрунтах парохіяльних. Дотичні уступив розпорядженню Міністерства скарбу не мають правного узасаднення.

II. Завідателям парохії, коли вони винаймають ґрунт від релігійного фонду вимірять правдоподібно уряд данину як наємцям (арендарям), але проти виміру треба вносити зажалення бо завідателі булиби хіба обовязані платити найбільше 30% коли наймають ґрунт від 1920 р. а 20% коли від 1921. Решту мавби платити властитель.

З огляду на повисші мотиви є вказаним: щоби О. о. душпастирі в протягу 8 днів від вилчення

в уряді громадскім листи оплат данини внесли письменно зажалення, умотивоване як вище, просто до дотичного уряду податкового і домагалися увільнення від обовязку плачення данини, а на всякий випадок внесли прошене о розложення на рати.

Дальший виказ жертв через Адмін. „Укр. Голосу“: Чит. Пров. Вільче з кол. 6.000; ґром. Негрибка 200. **На Пам'ятник в Пикуличах:** Вп. п. Анна Дембійська, Заліщики 200; Марія Саковська 500; ґром. Коровники 4.000; Петро Хробак, Пикуличі 500; Мих. Гординська, Воля стариська 200; **На сиротні** Ст. Козак, Шегині 100; Ур. парох. Липа 500; Чит. Пров. Боневичі 1.500; ґром. Негрибка з коляди 5000; Чит. Пикуличі 1650; ґром. Германовичі 2000; Дмитро Сайко, Поздзяч 220; Церковний хор, Корчів 500; ґром. Коровники 1580; ґром. Руське Село, Присади, Підбуковина 2.271; **На укр. інвалідів:** Вп. п. Ів. Ярошевич 100; ґром. Селиска з кол. 5340; О. Райнарівич з кол. в Трійницях 1000; ґром. Некрибка 2000; ґром. Пикуличі 3000; ґром. Військо, Залуже 250; громада Коровиця 3.000. **На визнанні і інтерв'юванні:** Анна Дембійська 300; всч. о. Іван Щербанюк 500.

На Рідну Школу від 1—5 лютого с. р. Лукасевич 350. (за січень); Поповський 404; Ковальський Р. 300; Коженьовський І. 200; Учит. збір держ. гімн. (за лютий) 7.600 О. С. (з нагоди приїзду Н. Лучаківської замість, цвітів) 2000; Жін. гімназія 110; Уч. сем. (Льщинська, М'якіш Яр.) 4.400; Учит. зб. ж. сем. (за лютий) 5379; Н. Мацьків 500; Vh. a. r. 1245.

На укр. акад. молодь з коляди в марках: місто Перемишль 56.735, ґром. Торки 11.350, Трійниця 5.280 Поздзяч 5000, Биків 9.250, Дрогоїв 3000, Сілець, 2000, Плішевичі 2000, Гійсько 17.600, Ляцке 9.217, Коровники 3.500; Боляновичі 15.530, Ляшки 5000, Завада 11.770, уч. VIII а кл. укр. гімн. в Перемишлі 1.760, місто Мостистка 9010, ґром. Годні 4.000 Е. Р.-Перемишль.

Село Болестрашничі з коляди: На Рідну Школу 5000, на бурсу дівочу 5.795, на акад. молодь 5000.

НАДІСЛАНЕ.

Дирекція Укр. Прив. Гімназійних Курсів в Луці звертається отсім до всього українського громадянства з закликом допомогти існуванню і розвиткові гімназій на селі, — де виховується інтелігенція для свого народу. Кожду жертву в грошах, в книжках чи в рилладах приймаємо зі щирою подякою, а імена тих, котрі допоможуть гімназії в найтяжчі дні її існування будуть занесені до історії гімназії. — Лука коло Самбора.

Загальні Збори

Товариства торговельно-промислового „**Народний Базар**“, стоваришення зареєстрованого з обмеженою порукою в Станіславові відбудуться в середу дня 8. марта 1922 о год. 4. пополудни в салі „Української Бесіди“, Голуховського ч. 20. I. пов.

На дневному порядку: 1) Звіт Надзірної Ради, Управи і Контрольного Комітету з внеском на уділення абсолюторії для Управи за рік 1921. 2) Відчитання Звіту з ревізії стоваришення з рамени Краєвого Союзу Ревізійного у Львові. 3) Розділ чистого зиску. 4) Доповнення Надзірної Ради, Управи та вибір Контрольного Комітету. 5) Зміна §§ 19; 32, 1, 2; 47а, 57. 6) Внески й зашити членів. — Вразі браку комплекту відбудуться другі Загальні Збори з тим самим порядком тамже о год. 5. пополудни з правосильністю рішень на основі § 40 статута.

П. Т. Члени Товариства будуть ласкаві зложити свої уділові книжочки в льокалі Товариства при вул. Собеского 20. для перевірки.

За Надзірну Ряду: (169-23)

Др. В. Янович, голова Л. Щирба, писар.

Селянська механічна
ткальня

„ПОЛОТНО“

спілка з обмеженою порукою

у Львові,

вул. Зіморовича

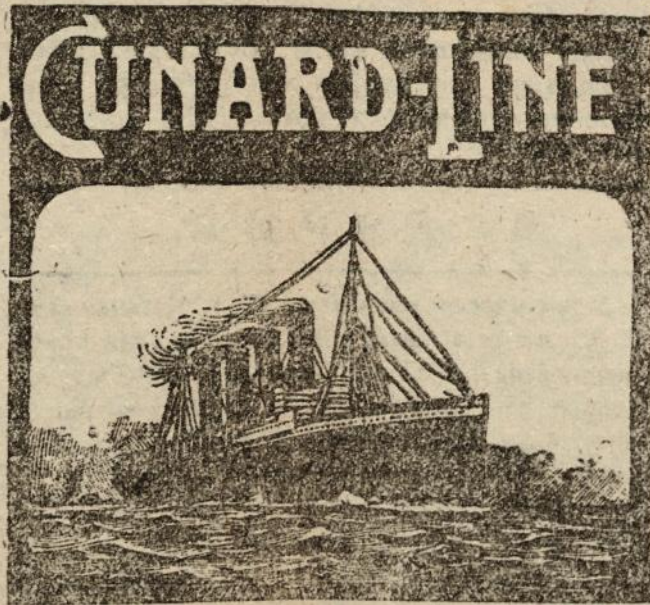
ч. 20.

До Канади і Америки

найскорші і найбільші кораблі на світі

**Лінія
Кунард**

**Лінія
Супард**

Львів, вул. Сикстуська ч. 37 напротив
головної пошти.

Шифкарти по цінах оригінальних.

Інформації даром.

Хто не купив ще книжки „ПАНСЬКІ ЖАРТИ“

що появилися як перший випуск нового видання вичерпаних творів Івана Франка, нехай спішить з замовленнями, бо чистий зиск з розпродажі призначений на удержання приватних українських шкіл У. П. Т.

Ціна одного примірника 600 мп., з пересилною 630 мп.
Замовлення належить слати на адресу: Українське Педагогічне Товариство, Львів, Ринок ч. 10, I. поверх.

Українське Видавництво „ДОБРА КНИЖКА“

	Мп.
порукає такі новини:	
1) С. Калинець: Легенди з образками	40
2) —: Було, та мохом поросло — білиці й оповідання	100
3) Фільгеленс: За вітчину — оповідання з образками	120
4) Карло Май: Сердешна мати — оповідання з мандрівки по Азії, з образками	160
5) —: Воскресення — оповід. з подорожі по Бразилії і Андах з образками	100
6) В. Лімниченко: 3 війни 1914—1920	80
7) —: Хуртовина 1921	100
8) Кониський-Лисенко: Боже великий єдиний — народи. Гімн на міш, хор	150
9) К. Уайзмен: Фабіола — повість	100
10) К. Шмід: Геройська любов — повість	100
11) З. Лягерлеф: Крилиця Трьох Царів	40
12) А. Антоцький: Вільгельм Тель — історичне оповідання з образками	120
13) Другий Міх Сміху, 338 жартів	100
14) Н. Поліщук: Скарби віків — українські легенди та багато інших.	160

Багатий каталог видавництва одержить кождий, хто пришле нам свою адресу і 20 Мп. на пошту.

Замовлення просимо слати на адресу: 106-1-x

Видавництво „Добра Книжка“
Львів, ул. Седова 4.

УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ в ПЕРЕМИШЛІ, вул. Костюшка ч. 5.

Приймає і виплачує щадничі вкладки щоденно з винятком неділі і українських свят в урядових годинах і опрощує їх на 4%. (Вкладкові книжочки „Української Щадниці“ мають популярну обкладинку). — Уділює позичку гіпотечні, вексельні і на підклад цінних паперів.

НОВІСТІ Ю. ОПІЛЬСЬКИИ. НОВІСТІ!

„СУМЕРК“

дуже цікава і знаменита історична повість з часів визвольних воєн великого князя Святослава (1430—1433.) Стор. 309, вел. 8°, гарний папір. — Ціна 1000 мп.

Замовлення і письма слати на адресу:
Кость Єзерський, Львів, вул. Потоцьного ч. 69, II. пов.

На порто долучити: при звичайних посылках 50 м. при пачках до 5 кг. ваги 150 мп. Висплатється тільки за готівку. Книгарням відповідний опуст. 121-1-5

Одинице Українське парцеляційне товариство „ЗЕМЛЯ“ у Львові, Ринок ч. 43.

Переводить парцеляції більших посіlostей, інтабулює зараз купці за властителей куплених ними ґрунтів. Має урядове уповажнення до парцеляції. Приймає гроші на вкладки щадничі. — Дає інформації в справах парцеляційних.

Хто знає щонебудь про Петра Лехоцького с. Яна родом зі Свидниці рядового бувшого 89 п. піх., який в 1914 р. в осени пішов на російський фронт, — а до сеї пори не дав ніякого звіту про себе, — звольте дати знати до „Парохіального Уряду в Свидниці п. Краковець, ад Радимно. 119-1-3

Дяка потребує зараз Парохія Підзамків к. Бродів, уміючого провадити хор. Зголошення листовно до Парохіального Уряду в Підзамках к. Бродів. 127-1-2

За 1.800. — Мкп.

оплатно до кожної місцевости висилає і Бочівку 4 клгр. МАРМОЛЯДИ правдивої яблочної, вареної на цукрі. фабрики Станіслава Гургуля в Ярославі. — Замовлення слати на адресу: В. Романів, Ярослав, Дім аґентуро-торгов.

Шмір до возів I-ої якости

в 1/2 клгр. пушках бляшаних, по 40 Мп. за 1 шт. Васеліну, Оливу машин., Парафіну, Пасту „Рода“ I. якости, висилає по найнищих цінах фабричних: фабрика „Рода“ в Радимні. 122-1-2

Всякі замовлення та запити належить слати на адресу:

В. Романів, Ярослав — Дім аґентурно-торговельний.

ШТУЧНІ НАВОЗИ

Кіст. на мучка, яка містить в собі 20% фосфору і 4% азоту доставляє

на збірні замовлення вагонами по ціні Мп. 6.500. — за 100 кг.

Краєвий Союз господарських Спілок, Львів, Зіморевича ч. 20

З огляду на обмежені запаси просимо спішити з замовленнями.

Довголітний начальник перворядних відповідної посади в солідній фірмі приватній або кооперативній Спілці. — Зголошення прошу слати до Адміністр. „Укр. Голосу“ для „Довголітного начальника.“ 123-1-2

Інструктор потрібний сейчас до двох учен. VII. кл. і одного з I. кл. Зголошення з у-слівями: о. Зип. Маркевич Новосілки п. Гологор, ад Золочів. 115-1-2